

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἡμῶν ἐπηγεσιῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμοῦ καὶ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο ποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ός

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 22

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' (Συνέχεια)

—Θέλω νὰ τῇ; μιλήσω. Καὶ τώρα μάστιχα. Εἶναι κάτι σπουδαῖο.

Ἡ δὴν ἑστρία χαμογέλασε. Παρακάλεσε τὸ μικρὸ νὰ περιμένῃ μιὰ στιγμή καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ τοῦπε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Μπῆκε μὲ ὄλο τὸ σεβασμὸ κι' ἄρχισε τὴν ἱστορίαν του. Ἡ κυρία Ἐριώ, ἀφηρημένη στὴν ἄρχή, ἄκουγε τώρα γεμάτῃ ἐνδιαφέρον.

—Πούλησες, μικρὲ μου, πριόνι σὲ δική μου μαθήτριά;

—Ναί, κυρία, ἀλήθεια λέω!

—Πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ μαθήτριά; Λεπτὴ, μελαχροινὴ, μιλοῦσε σιγά...

—Ὅχι, κυρία, ὅχι ἦταν παχουλὴ, εἶχε μάγουλα κόκκινα-κόκκινα σὰ νάχε φάει μπάτσους, καὶ χέρια γερά σὰν ἀγορίτσια, ποὺ δὲ θεὸς νὰ φυλάῃ ἂν δειρὴ κανένα!..

Ἡ κυρία Ἐριώ ἔνωσε τὰ χέρια.

—Θεέ μου, φιθύρισε, πῶς πρέπει νὰ φυλάγεται κανεὶς...

Ὁ Σαρδανάπαλος δὲν κατάλαβε καὶ ἐξάνηλσε:

—Τὸ πριόνι ἦταν πρώτης, κυρία, κι' ἦταν ἀκριβὸς. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔκαμα λάθος καί...

Ἡ κυρία Ἐριώ τὸν ἔκοψε:

—Γιὰ πὲς μου, μικρὲ, ἂν τὴν ἴδῃς αὐτὴ τὴ μικρὴ, θὰ τὴ γνωρίσῃς;

—Καὶ βέβαια!

Καὶ μὲ ἀγωνία πρόσθεσε:

—Μοῦ χρωστᾷ ἕνα δίφραγκο. Τί λέτε, θὰ μοῦ τὸ δώσει;

Ἡ κυρία Ἐριώ, ποῦχε τώρα σηκωθῇ, πῆγε μπρός, ὁ Σαρδανάπαλος τὴν ἀκολουθοῦσε καὶ μπῆκαν στὴν αἰθουσὰ τῆς μελέτης.

Ὅλες οἱ μαθήτρες ἦταν ἐκεῖ. Ἀλλες διά-

βαζαν, ἄλλες ἔγραφαν. Οἱ περισσότερες κοίταζαν ἐκπληκτικὰ τὸν μικρὸ αὐτὸ δὴν ἑστρία ποὺ ἐρχόταν μαζί με τὴν διδύμντριά.

Ἡ κυρία Ἐριώ τοῦ φιθύρισε:

—Βρές τὴ μόνος σου καὶ ζήτησὲς τῆς δ,τι σοῦ χρωστᾷ.

«Θὰ σοῦ κοπῇ ἀπ' τὸ μισθό σου!»
(Σελ. 162, στ. 6'.)

Στασιζόμενος λιγάκι ἀπ' τὴς περισέργες ματιές, ὁ Σαρδανάπαλος κοίταξε σιωπηλὰ καθε μαθήτριά.

Ἐφηνικὰ ἕνα χαρούμενο χαμόγελο φάνηκε στὸ πρόσωπό του. Ἐδείξε ἀμέσως τὴν Ἐλίζα Κράντων κι' εἶπε:

Ὁ Σαρδανάπαλος εἶδε τὴν Ἐλίζα Κράντων... (Σελ. 169, στ. 6'.)

—Σεῖς, κυρία, σεῖς εἰστε!.. Ἐφέρετε, τὸ πριόνι ἦταν πρώτης κι' ἦταν ἀκριβὸς... Ἐγὼ ἔκαμα λάθος καὶ σὰς τὸ πούλησα γιὰ πρόστυχο. Μοῦ χρωστᾷτε λοιπὸν δύο φράγκα!

Ἡ μικρὴ δὲν καταλάβαινε γρὸς ἀπ' αὐτά. Ὅλα γύρω τῆς χόρευαν. Ὡς τόσο ἔβαλε δύναμη κι' εἶπε:

—Δὲν ἔξρω τί λέει αὐτὸς ὁ μικρός.

Ὁ Σαρδανάπαλος πνίγηκε ἀπ' τὸ θυμὸ του.

—Δὲν ἔξερε τί λέω; Δὲ θυμᾷτε ποῦ μοῦ εἶπατε: «Κάνε γρήγορα γιὰ τὸ σκοπὸν χωρὶς ἄδεια!»

Γιὰ νὰ λέτε πῶς δὲν ἔξερετε, θὰ πῇ πῶς θέλετε νὰ μοῦ φάτε τὸ δίφραγκο! Ἀν τὸ κάνετε αὐτό, τ' ἀφεντικὸ θὰ μοῦ τὸ κόψῃ ἀπ' τὸ μισθό μου. Καὶ τότε θὰ δουλέψω δύο μέρες χωρὶς μισθό!

—Μὲ παίρνεις γι' ἄλλη, μικρὲ, ἐγὼ δὲν μπῆκα στὸ μαγαζί σου.

—Ὅχι, κυρία μου! Ἐγὼ τόπα στὴν κυρία Ἐριώ: ἡ πελάτισσα εἶχε κόκκινα μάγουλα σὰν τομάτες καὶ γερά χέρια σὰν ἀγόρι...

Μερικὲς ἔσκασαν τὰ γέλια. Ἡ Ἐλίζα ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἡ κυρία Ἐριώ τῆς ἔπιασε τὸ χερί.

—Δὲν θὰ φύγῃς... Τὰ πράγματα σὲ πρόδωκαν. Ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, μὰ καὶ τὸ νοικοκύρη... Πριόνισες τίς σκινίδες γιὰ νὰ πύσῃ ἡ Ζίνα κι' ἡ Θαμάς. Δὲν φαντάστηκες πῶς θάπεφτα πρώτῃ ἐγώ... Ἰστέρα, καθὼς εἶδες πῶς γόρισαν τὰ πράγματα, ἔχωσες τὸ πριόνι στὰ ρούχα τῆς Θαμάς, γιὰ νὰ κατηγορήσουν αὐτὴ ἀντὶ γιὰ σένα.

Ἡ Ἐλίζα στεκόταν ἀσάλευτῃ σὰν ἄγαλμα.

Χαμῆλωνε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἔξερε πῶς νὰ βῇ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο.

Ἡ κυρία Ἐριώ ἔβγαλ' ἕνα δίφραγκο ἀπ' τὸ πορτομοναί της καὶ τὴν ὥσε στὸ μικρό.

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟΝΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΟ προπερασμένο φύλλο, ἡ Διάπλασις σὰς ἔδωσε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν «Μπρουσὸ» τοῦ κ. Ἀλέξανδρου Πάλλης γιὰ τὰ δάση. Τί ὠμορφο πὺν ἦταν, —ὅπως δὲ ὁλο αὐτὸ τὸ βιβλίον, —καὶ μὲ

τί εὐχαρίστηση θὰ τὸ διαβάσατε, θὰ τὸ ρουφήξατε! Ὁ κ. Πάλλης ξέρεي τόσα καὶ τὰ γράφει τόσο ζωηρὰ, τόσο ζωντανά! Εἶναι κ' ἓνας ἀπὸ τοὺς δασκάλους τῆς νέας μας γλώσσας, κλασσικὸς μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πεζογράφος στὴ δημοτικῇ. Κι' ὅμως, ἂν τὸ κομμάτι αὐτὸ τὸ τυπῶνε κ' ἡ Διάπλασις ὅπως εἶναι τυπωμένον στὸ βιβλίον, θὰ τὸ διαβάσατε μὲ δυσκολία. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ὁ κ. Πάλλης, νεωτεριστὴς 'ς ὅλα του, καινοτόμος, ἔχει καταργήσει τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, καὶ στὸ βιβλίον του αὐτό, —τὸ πρῶτον πὺν τυπώνεται ἔτσι στὴν Ἀθήνα, —δὲν ὑπάρχει οὔτε πηλὴ, δασεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη ἢ ὑπογεγραμμένη. Μόνο μιὰ ὀξεῖα κάπου-κάπου, σὲ λέξεις πὺν ἀλλάζουν σημασία μὲ τὸν τονισμό, (π. χ. πέτα καὶ πετά, κάλος καὶ καλός.) Ἀλλὰ σεῖς, καθὼς καὶ μεῖς ὅλοι, ἔχουμε συνειθίσει νὰ διαβάσουμε τὴ γλῶσσα μας μὲ τόνους. Καὶ φυσικά, μιὰ γραφὴ ἄτονη κ' ἀπνευματικὴ θάμῃς ξάφνιαζε σήμερον καὶ θὰ μᾶς δυσκόλευε.

Κι' ὅμως, στὴ νέα μας γλῶσσα οἱ τόνοι καὶ τὰ πνεύματα δὲν χρειάζονται καθόλου. Εἶναι στίγματα περιττά, πὺν ἀσχημίζουν τὰ γραπτά μας, πὺν κάνουν τὴν ὥρα μας νεοελληνικὴ νὰ μοιάζῃ μὲ ἀνατολίτικη γλῶσσα, βάρβαρη, —(οἱ εὐρωπαῖκές, ξέρετε, δὲν ἔχουν καθόλου σχεδὸν τόνους) ἢ γαλλικὴ ἔχει τοὺς περισσότερους, κι' αὐτὴ πάλι τόσο λίγους!) — πὺν μᾶς παίρνουν πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ τὰ γράφουμε, κι' ἀκόμα περισσότερον γιὰ νὰ τὰ μαθαίνουμε. Θὰ πῇτε: Μὰ χωρὶς τόνους, πὺς θὰ ξέραμε πὺν τονίζεται κάθε λέξη; —Νόστιμο κι' αὐτό! μὰ θὰν βλέπετε γραμμένο ἀνθρώπος; Τὶς λέξεις τῆς μητρικῆς του γλώσσας καθένας τὶς μαθαίνει ἀπὸ τὴ ζωὴ, καὶ καθεμὶ μὲ τὸν τόνον τῆς. —Οἱ ξένοι ὅμως πὺν μαθαίνουν ἑλληνικά; δὲν θὰ δυσκολευόνταν;...

—Φυσικά. Ἀλλὰ δὲν δυσκολεύονται, μὺς φαίνεται, λιγότερον κι' οἱ Ἕλληνες πὺν μαθαίνουν τάτονα γερμανικά ἢ ἰταλικά. Κι' ἐπιτέλους μιὰ ὀξεῖα στὴν τονιζομένη συλλαβὴ θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν κρατήσουμε... γιὰ τοὺς ξένους. Στὰ μονοσύλλαβα ὅμως τί χρειάζεται τόνος; Καὶ στὰ πολυσύλλαβα, γιατί ὁ τόνος αὐτὸς πότε πρέπει νὰ εἶναι ὀξεῖα, πότε βαρεῖα καὶ πότε περισπωμένη; Ἀμὴ τὰ πνεύματα; Ἀμὴ οἱ ὑπογεγραμμένες; Μὰ ὑπάρχει στὸν κόσμον, στὴν ὑφήλιο, πὺν περισπώ, πὺν ἀχρηστο πρᾶγμα; Γιὰ συλλογισθῆτε!

Θὰ ξέρετε βέβαια, πὺς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν εἶχαν τόνους. Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα ἀπὸ τὴν κλασσικὴν περίοδο, τοὺς ἐπινόησαν οἱ ἀλεξανδρινὸι γραμματικοί. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ μὲ τὸν καιρὸ, ἡ ζωντανὴ γλῶσσα ἄλλαζε καὶ χανόταν ἢ προφορὰ κι' ἡ προσωδία τῆς ἀρχαίας. Ἦλθε δηλαδὴ μιὰ ἐποχὴ πὺν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ξένο καὶ Ἕλληνας, διαβάζοντας Ὀμηρον ἢ Σοφοκλῆν, δὲν ἤξεραν ποῖο εἶναι βραχὺ καὶ ποῖο εἶναι μακρόν, ἢ ποῖο εἶναι πηλὸ καὶ πὺν δασύ, γιὰ νὰ τὰ προφέρουν ἢ γιὰ νὰ κρατοῦν τὸ μέτρο σὰν τοὺς ἀρχαίους. Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ἐγέννησε τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα. Ἐσημειῶσαν δασεῖα στὸ ἄβρὸς, γιὰ νὰ προφέρεται τὸ ἄλφα δασύ, σχεδὸν σὰ χά. Ἀπεναντίας ἐσημειῶσαν πηλὴ στὸ ἄλλος, γιὰ νὰ μὴν τὸ προφέρῃ κανεὶς κατὰ λάθος χιλλός. Ἐπίσης ὅπου ἦταν μακρόν φωνὴν πρὸ μακροῦ, ἔβαζαν ὀξεῖα ὅπου ἦταν μακρόν πρὸ βραχέος, ἔβαζαν περισπωμένην καὶ ὅπου τονίζοιαν τελευταῖα συλλαβὴ, ἀντὶ ὀξείας ἔβαζαν βαρεῖα. Ὅσο γιὰ τὴν ὑπογεγραμμένην, ἦταν τὸ ἴδιον κάποιον λέξεων, τῶν, ἐνῶν, κτλ., πὺν ὅταν ἔπαυε πὺν νὰ προφέρεται, οἱ νεώτεροι τὸ ἔγραφαν ἀποκάτω: τῶ, ἐνῶ κτλ.

Ἔτσι λοιπὸν γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ προφορὰ κι' ἡ προσωδία τῆς ἀρχαίας, τῆς κλασσικῆς γλώσσας, τῆς νεκρῆς σχεδὸν ἀπὸ τότε, οἱ Ἀλεξανδρινὸι ἐκινόησαν τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα. Τοῦ κάκου ὅμως. Γιατὶ μ' ὅλ' αὐτὰ, τίποτε δὲν διατηρήθηκε. Ἡ νέα γλῶσσα, ἡ ζωντανή, τὰ καταργήσε ὅλα. Δὲν ξέρει αὐτὴ, δὲν ἔχει οὔτε πηλὴ, οὔτε δασέα, οὔτε μακρόν, οὔτε βραχέα. Καὶ τὰ σημεῖα τοὺς ἔμειναν μόνο στὴ γραπτὴ γλῶσσα, τὴν ἀρχαία, κι' ἀπ' αὐτὴν ἐπέλασαν, σὰν ἱστορικὴ ὀρθογραφία, καὶ στὴ νέα, καὶ στὴ δημοτικῇ. Γι' αὐτὸ σὰς εἶπα, πὺς ἂν γράψετε 'ς ὅλο τὸν κόσμον, δὲν θὰ βρῆτε πὺν περισπώ καὶ πὺν παράλογο πρᾶγμα ἀπὸ τὰ στίγματα αὐτὰ πὺν φοριῶντων, ἀσχημίζουν καὶ δυσκολεύουν τόσο τὴ γραπτὴ μας τὴ σημερινή.

Ὁ κ. Πάλλης δὲν εἶναι βέβαια ὁ πρῶτος πὺν τὸ κατάλαβε. Κι' ἄλλοι, παλαιότεροι ἢ σύγχρονοι, ἐξήγησαν κι' ἐφάρμοσαν μιὰ γενικὴ ἢ μερικὴ κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων. Κι' ὁ Βηλαρὸς, κι' ὁ Σκυλίτης, κι' ὁ Φαρδὺς, κι' ὁ Πέτρος Βλαστός κι' ἄλλοι. Νὰ τὸ ξέρετε λοιπὸν, πὺς μιὰ μέρα ὅλ' αὐτὰ θὰ καταργηθοῦν ἀπὸ τὴ νέα, γιὰ νὰ μείνουν μόνο στὴν ἀρχαία, ὅπου εἶναι βοηθήματα ἀναγκαῖα. Ἡ δημοτικὴ μας μάλιστα, κι' ἀπὸ τώρα, ἔχει καταργήσει πολλὰ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν ὑπογεγραμμένην. Πουθενὰ δὲν βάζει πὺν, παρὰ μόνο... ἀπὸ λάθος τυπογραφικὸ. Ἐπειτα περιορίσε καὶ τὴν περισπωμένην στὶς λέξεις μόνο πὺν εἶναι κ' ἀρχαῖες, (σῶμα, αἷμα, σῦκο κτλ.) στὶς ἄλλες βάζει ὀξεῖα, ἔτσι κ' ἂν εἶναι μακρόν πρὸ βραχέος: πεύκο, ποτήρι, φεύγα. Μερικοὶ ἔχουν καταργήσει καὶ τὴ βαρεῖα καὶ βάζουν παντοῦ ὀξεῖες. Σιγὰ-σιγὰ θὰ καταργηθοῦν κι' αὐτὲς ὅπου... εἰ αἱ περισπώ. Θὰ καταργηθοῦν κι' οἱ περισπωμένες. Καὶ θὰ γράφουμε καὶ θὰ τυπώνουμε ὅπως ἔγραφε ὁ κ. Πάλλης κι' ἐτύπωνε τὸν «Μπρουσὸ». Ἡ, ἂν θέλετε, ὅπως ἔγραφαν κι' οἱ ἀρχαῖοι. Ἀκόμα ὅπως γράφουν κι' ὅλοι οἱ νέοι πολιτισμένοι λαοί, Ἀγγλοὶ, Γάλλοι, Ἰταλὶ καὶ πάσι λέοντες.

Ναί, βέβαια, αὐτὸ θὰ γίνῃ μιὰ μέρα, ἐκεῖ θὰ καταλήξουμε σιγὰ-σιγὰ. Τὸ ἐπιβάλλει ἡ λογικὴ, ἡ φρόνησις, ἡ ἀνάγκη. Μὴ νομίζετε ὅμως πὺς ἔγινε κίβλα καὶ μὴν ἀρχίσετε, σὰς παρακαλῶ, νὰ γράφετε τώρα χωρὶς τόνους, ἢ νὰ μὴ θέλετε νὰ τοὺς μίμνετε σὸν σχολεῖν!... Ἀ, θὰ σὰς θυμώσω! Ἄν σὰς πῇ λοιπὸν κανεὶς πὺς μιὰ μέρα θὰ καταργηθῇ τὸ σακάκι, πρέπει νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸν τόπον μὲ τὰ μανικουκίμια;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

[Μνηστικότητα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU].

IB'. (Συνέχεια)

Ἐνῶ ἀπὸ μακριὰ φαινόταν μονοκόμματος κι' ὁμαλὸς ἀπὸ τὴν βύτη ὡς ἀπάνω, ἀπὸ κοντὰ ἦταν ἀνώμαλος καὶ καταφαγωμένος. Γιατὶ τὰ κύματα κι' οἱ ἀνεμοὶ τὸν εἶχαν κάμει κόσκον. Στὰ πλευρὰ τοῦ δὲν ἔβλεπες παρὰ τρύπες, σπηλιές, χάσματα. Νὰ κι' ἓνα μονοπάτι πὺν ἴσως ἔβγαζε πὺν φηλά. Μὰ ἦταν τόσο γλυτερό, τόσο δύσβατο, πὺν οὔτε κατσίκι δὲν θὰ μπορούσε νὰ περῇ.

Αὐτοὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ δοκιμάσουν, γιατί ἡ θάλασσα ὁλοένα ἀνέβαινε κι' ἦταν φόβος νὰ τοὺς σαρώσουν

τὰ κύματα κι' ἀπὸ καὶ πὺν βρισκόνταν τὴν.

Ἐμπρός, παιδιά! φώναξε ὁ Κουπιὰς. Καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ μονοπάτι.

—Θέ μου! παραπονέθηκε ὁ Ἀγκίστρης. Μὰ κατοικία εἴμαστε;

—Κι' ἂν δὲν εἴμαστε, πρέπει νὰ γίνουμε! ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός.

Ἀρχισαν νὰνεβαίνουν, ἢ καλύτερα νὰ προχωροῦν, γιατί τὸ μονοπάτι δὲν ἦταν πολὺ ἀνηφορικόν. Μὲ τὰ τέσσαρα σερβόνταν, σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ πὺν δὲν μπορούν ἀκόμα νὰ περπατήσουν ὀρθισ. Ὁ Κουπιὰς πῆγαινε μπροστὰ κι' εἰ ἄλλοι πίσω του, ἓνας ἓνας. Γιὰ νὰ μὴν πέσουν κάτω καὶ γίνουν κομμάτια, κρατοῦσε ὁ ἔνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ φορέματος. Ὅλοι σώπαιναν κι' ἔτρεμαν. Μὲν ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ ἀκούγταν, πὺν τοὺς ἔειπε νὰ προσέχουν ὅπου τὸ μέρος ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον.

Ἀπάνω ὁ οὐρανὸς ἦταν κατὰμαυρος, γεμάτος ἄστρες, πὺν ἡ λάμψη τοὺς φαινόταν ὠχρή, καὶ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοὺς ἐμύγκριζε τὸ φοβερό μαδρό κύμα, ἔτοιμο νὰ τοὺς καταπιῇ.

Ἀφ' οὗ ἔκχμαν ἔτσι ὅλοι αὐτοὶ τὸ γόγγυ τοῦ βράχου, ἔφτασαν 'ς ἓνα μέρος στενόν, πὺν τὰ τοιχώματα τοῦ ἦσαν φηλά καὶ ἴσια. Τὸ στενὸ αὐτό ἔμοιαζε μὲ κοίτη χειμάρρου πὺν ἐσάβηκε. Προχωροῦν, προχωροῦν, χωρὶς νὰ ἔβριζαν καὶ πὺν θὰ τελεῖωνε αὐτὴ ἡ κοίτη. Προχωροῦν, χωρὶς νὰ συλλογίζονται ἂν τὰ μπῆροσιν νὰ γυρῶν οὐ πίσω. Ὁ κίνδυνος δὲν τοὺς ἔφινε νὰ σκεφθοῦν τί θ' ἐποχίοντο. Κοίταζαν τώρα πὺν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ κύματα πὺν ἔβλαχαν τὰ πόδια τοὺς κι' ἔπειτα... εἶχε ὁ Θεός!

Πολλὲς φορές, ἐνῶ ἀνέβαιναν μὲ τόσον κόπο, γλυστεροῦσαν πάλι κάτω. Ὅσον εἶχαν κερδίσει, σὲ μιὰ ὥρα κι' ἀναγκαζόνταν νὰ ξαναρχίσουν ἀπὸ τὸ ἄλφα. Συχνὰ σ' αμαρτοῦσαν, ἐναντιλημένοι, πληγωμένοι, ἀπελπισμένοι καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ προχωρήσουν πάλι.

Ὁ Κουπιὰς ὅμως ἢ ἂν πανταχοῦ παρών, καὶ τοὺς ἔδειχνε τὸ δρόμον, καὶ τοὺς ἔδινε θάρρος καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ ἔχουν τὶς ἐλπίδες τοὺς σὲν Θεόν, πὺν δὲν ἀφίνει ποτὲ τὸν ἄνθρωπον νὰ χαθῇ σ' ἐλπίδι 'ς Ἀδόν. Τοὺς φώναζε:

«Κουράγιο λοιπὸν, Χοιρομέρη!... Ἐ, τί λέγετε, Πλημμύρη;... Ἐλα, ἔλα, Φουκίωτη, ἐμπρός!... Κι' ἐσὺ,

Μαρίδα, τί καμαρώνεις;... Θαρρεῖς πὺς ὁ παππούλης σου ἦταν τάχα καλότερ' ἀπὸ μᾶς στὴ ράχη τῆς φάλαινας;... Ἐ, Ἀγκίστρη! Τὶ μοῦ σκάλωσες ἐκεῖ σὰν ἀγκίστρι;... Στέφανε, καρδιά!... Ἐμπρός, παιδιά! λίγο ἀκῖμα καὶ σωθήκαμε τὰ ψέμματα!...

Μὲ τέτοια λόγια προσπαθοῦσε ὁ Κουπιὰς νὰ δώσῃ ζωὴ στὰ δουτοχισμένα παιδιὰ, πὺν εἶχαν χάσει ὅλον τοὺς τὸ θάρρος. Εἶχε ζωμένη στὴ μέση τοῦ τῆν ἀνεμόσκαλα κι' ὅταν ἔφταναν σὲ κανένα μέρος ἀπὸ κνημνο, σ' ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ.

«Κι' ἀπὸ νῆ τοὺς ἔρριξε τὴν ἀνεμόσκαλα» (Σελ. 173, σελ. γ').

ριχες τὴ σκάλα κι' εἰ ἄλλοι ἀνέβαιναν. Ὅπου μάλιστα τὸ μέρος ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον, ὁ Κουπιὰς σήκωνε στὴν ἀγκυρά του τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ τὰ βοηθοῦσε νὰνεβοῦν ἢ τὰ φορτωνόταν στοὺς ὤμους τοῦ.

Κάθε τόσο τοὺς φώναζε μὲ τὰ ὀνόματά τοὺς, γιὰ νὰ βεβαιώνεται πὺς ἦταν ὅλοι παρόντες καὶ πὺς δὲν ἔλειπε κανεὶς.

Λαχανιασμένοι, κατάκοποι, ζαλισμένοι, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα ματωμένα, ἔφτασαν τελοσπάντων στὴν ἄκρη τοῦ στενοῦ.

Ἐκεῖ καθίσταν, ζάρωσαν ὅπως-ὅπως κι' εἰ περισσότεροι κοιμήθηκαν. Ὅσοι

ἔμειναν ἐξυπνοὶ, δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κι' ἐνύσταξαν κι' αὐτοί. Μόλις καὶ μετὰ βίας κρατοῦσαν τὰ μάτια τοὺς ἀνοιχτά.

Ἀξάφνα ὁμοῦς ἐξύπνησαν ὅλοι, γιατί ὁ ἐχθρὸς ἐπλησίαζε, τὰ νερὰ γέμισαν καὶ τὸ στενὸ πὺν εἶχαν περάσει πρὸ ὀλίγης ὥρας. Νὰ, τὸ στενὸ πλημύρισε, τὰ νερὰ ἔφτασαν καὶ σὲν νέο καταφύγιον τῶν δουτοχισμένων παιδιῶν. Ὅσοι δὲν εἶχιν πιά ἄλλο μέσον σωτηρίας, γιατί ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἦταν ὁ ἔχθρος ὁρᾷς κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ.

—Σώσε μας, Κουπιὰ, σώσε μας! φώναζαν τὰ δουτοχισμένα παιδιά. Γιατὶ τὸ Θεόν, σώσε μας.

Ὁ Κουπιὰς δὲν φαινόταν, δὲν ἀπαντοῦσε.

—Κουπιὰ!... Κουπιὰ!... πὺν εἶσαι;

Μιλὰ ὁ Κουπιὰς. Τὶ ἔγινε ὁ Κουπιὰς;

Μήπως, ἐκεῖ πὺν ζητοῦσε νὰ βρῇ διέξοδο, τὸν ἄρπαξαν τὰ κύματα καὶ πνίγηκε; Μήπως, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἄλλους, χάθηκε αὐτός;

—Κουπιὰ!... Ποῦ εἶσαι, καλὲ Κουπιὰ;

Καμιά ἀπάντησι!

Κι' ἡ θάλασσα ὁλοένα ἀνέβαινε, ἀνέβαινε, καὶ τὰ κακὸ-μοῖρα τὰ παιδιὰ, κολλητὰ σὲν βράχον, ἔδλεπαν τοὺς φοβεροὺς ἀφροὺς πὺν τὸ κύμα ἔρριχνε στὰ πόδια τοὺς.

—Κουπιὰ!... Κουπιὰ!...

Λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἂν ἔρενον ἐκεῖ πὺν ἦταν, θὰ πνιγόνταν.

Μὰ ἄξαφνα, ἀπὸ μιὰ φηλὴ ἀκρὴ τοῦ βράχου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κουπιὰ:

—Το νεὸ σας, παιδιά!... Τὸ νεὸ σας!

Κι' ἡ φωνὴ λὲς καὶ κατέβαινε ἀπ' τὸν οὐρανόν.

Ἄ, τὸ γενναῖο παιδί! Μὲ πόση χαρὰ καὶ συγκίνησι θὰ καταφιλοῦσαν τὸ εἶν νότατο μέτωπό του!

Ἦσαν στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου κι' ἀπὸ καὶ τοὺς φώναζε.

Τὴν ὥρα πὺν τὰ παιδιὰ κοιμόνταν, αὐτοὺς προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τρόπο σωτηρίας. Σαφρᾶλως σὲν βράχον σὰν τὸν κιστό, κρατοῦμενος ἀπὸ τὶς μικρὲς τοὺς προεξοχές, πῆδητε ἀπὸ κορυφὴ σὲ κορυφὴ κι' ὡς ἐκ θαύματος ἔφθασε 'ς ἓνα ἴσιμα πλάτ κι' ἀπὸ καὶ τοὺς ἔρριξε τὴν ἀνεμόσκαλα.

Μὲ πολλοὺς κέπους καὶ μόχθους ἀνέβηκαν.

(Ἐπειτα συνέχεια)
Μετὰφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ε.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά, ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα πτῶ 50, καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμῆς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

[ΚΓ' - 733]

Μαδῶ τριαντάφυλλα τῆς ψυχῆς μου εἰς τὴν ἀγαπημένην μου Πανουρίστραν, δι' εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς, εὐχομένη βίον μακρόν, ἀνέφελον κ' εὐτυχῇ

Ἀφροδῖτιον

[ΚΓ' - 734]

Γκόρμπιο, ἔγραψα. Ἐλσα, εὐχαρίστως στέλλω. Ἀφελὴς Κυπριόπουλα, στέλλω. Ρόβερ, Γυναίκα, Ἡρώ, ἀνταλλάσσουμε κάρτες ;

ΔΙΑΒΛΟΠΑΙΔΟ

[ΚΓ' - 735]

Ἰππόλυτε, τετράδιο ἔστειλα. Κωκώ, ἔστειλα. Καπετὰν Καραπιπέρη, ἔλαβα. Δογοτέχνη, θά φροντίσω. Σμυρναῖα Μάριντρα, ἔλαβα. Πανούκλα, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥ

[ΚΓ' - 736]

Π. Α. Σ. Διπλασόπουλα, στή σημερινὴ συνέντευξί μας, οἱ Καρ-Καρ δὲν ἦλθαν· συνεπῶς θεωροῦνται ἡττημένοι ὁλοσχερῶς.

ΚΟΥΤΣΟΣΜΠΙΝΑΣ

[ΚΓ' - 737]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἀγράφων καλλιτεχν. καρτῶν. Βραβεῖα τέσσαρα. Προθεσμία δέμηνας. Δίσις: Γεώρ. Γκίμπαν, Μαθητ. Γυμνασίου, Κοζανῆς.

ΠΕΝΤΕΦΡΗΣ

[ΚΓ' - 738]

Τζέμμα, μύρια εὐχαριστῶ γιὰ τὸν Βέρθερο. Μ. Μ. θά στείλω. Νόρμα, πῶ ! πῶ ! ντροπὴ νὰ σκώνης τις κάλτσες σου... γι' αὐτὸ, καίμεν, σ' ἔβλεπα. Μέλισσα, θυμῶσαι κείνη τῇ βραδιᾷ στὴν παράστασι ;

ΔΙΣΤ

[ΚΓ' - 739]

Ανταλλάσσουμε Μ. Μ. μὲ κάρτους πού ὁ λογισμὸς τοὺς κυνηγᾷ ἐπὶ φαντασίᾳ πρὸ πέρα ἀπὸ τὸ μονοπύρι πού ξέρουμε.

ΔΙΣΤ, ΑΛΗΘΕΜ. ΣΜΥΡΝΗ

[ΚΓ' - 740]

Εἰσερχόμενος στὸν κύκλο τῆς Διαπλ. χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπласόπουλα.

Ἰχνηλάτης

[ΚΓ' - 741]

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπласόκο-σμο χαιρετῶ ἀπαντας. Ἀργοστολιώτες, βροστε με !

Δαμαστής τοῦ Κύματος

[ΚΓ' - 742]

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

Ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ. Γραμματ. Ἰγγλέσης. Πρωταρχὴς Ἐσωτερικῶν: Θεοφάνους. Ἐξωτερικῶν: Βαλασκιάδης. Οἰκονομικῶν: Ἀνδρεάδης. Διαγωνισμῶν: Χουβαρδάς. Ἀγγελικῶν: Δυμπέρης. Μέλη: Ρουρὸπουλος, Μελετίου, Ράμφος κ. τ. λ. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Δίσις: Δουκιανὸς Βαφειάδης, Καρλόβασι Σάμου.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ! ! !

[ΚΓ' - 743]

Γυναίκα: Μ' ὅλη μου τὴν καρδίᾳ σοῦ εὐχομαι χρόνια πολλὰ.

Κεραυνοβόλος Ἰππότης

[ΚΓ' - 744]

Πρωτομπαλόντας στὸ Διαπласόκοσμο μὲ ἓνα μισοῦρισμα, χαιρετῶ ἀπαντας ἡ ΨΥΦΙΚΑ

[ΚΓ' - 745]

Ρίτα, Χρυσανθή, Βεατρίκη, Ἀρη, Τίτλια, Τζούλια, Δοξασμ. Κορητικόπουλο, Ἐρμὲ, Πλανόδιε, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. ; Ὁ δεχόμενος ἂς στείλῃ πρῶτος μέσω Διαπλάσεως,

[ΚΓ' - 746]

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ, τόσο γρήγορα ἔρριξες στὴ λησμονιά τις δύο ἀδελφές σου ; Γιατί ;

ΑΛΗΘΕΜ. ΣΜΥΡΝΗ, ΔΙΣΤ

[ΚΓ' - 747]

ΜΕΛΙΣΣΑ, τὴν ἐπαθεῖς. Θυμῆσου τὸ στοιχίμα. Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα ; Περαστικά.

ΑΛΗΘΕΜ. ΣΜΥΡΝΗ

[ΚΓ' - 748]

Ἰππόλυτε, Ἀκράντο Γέλιο, κρίμας νὰ μὴ μπορῶ νὰ δεχτῶ Ἰδιανισμὸς

[ΚΓ' - 749]

ΑΓΡΙΟΚΑΤΙΚΟ, γιὰ τὴ 19ῃ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων σου, τις εἰλικρινέστερες εὐχές μου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

[ΚΓ' - 750]

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ». ΣΚΟΠΟΣ ΠΟΙΚΙΛΟΣ. ΜΕΛΗ ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΕΘΑ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΕΛΕΝΟΣ, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΒΥΡΩΝ.

[ΚΓ' - 751]

«Σύλλογος τῶν Δύο». Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Γραμματοσύμων. Βραβεῖα ἑξάετα. Δίσις: Β.Β.Β., ΕΛΕΥΣΑΝ.

[ΚΓ' - 752]

Διαγωνισμὸς Καρτῶν καὶ Μ. Μ. Βραβεῖα δύο. Προθεσμία δέμηνας. Στείλατε ὅλοι :

[ΚΓ' - 753]

Κυπριώτικο Δουλούδι, ξύπνα ! Εἰσαι λίγο τεμπέλης ! τὸ ξέρεις ;

[ΚΓ' - 754]

Φίλιππε Τρουγέρα ! σοῦφυγαν φαίνεται !.. Μόνον 100 δραχμῶν στοιχηματῶ. Θέλεις τὴ Μουτσονιά σου νὰ δεῖξω μὲ προκαταβολικὸν στοιχίμα ;

Τραγοῦδι τῶν Θρακῶν

[ΚΓ' - 755]

Παιδιά ! ὅσοι ἀπὸ σᾶς ξέρετε Γαλλικὰ ἀπαντήστε στὸ Διαγωνισμὸ τοῦ «ΚΕΡΑΥΝΟΥ». Πρωτοτυπία ἀπάνταστῃ ! !

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

[ΚΓ' - 756]

Πανταχοῦ Παρών: Εἰσαι μικρὴ νὰ ετοιμάσης φαγητὸ στὴν Κινέζικη. Ξεχνᾷς τὰ παρακάλια γιὰ ψηφοδέλτια. Πρόσεχε τὸ Κινέζικο Χάπι.

Τσιγκουίνα, Οὐταραταῖτο

[ΚΓ' - 757]

Χαλκοντοπούλα, Αὐτοκράτειρα: Εὐχαριστῶ δι' εὐγενεῖς σας προτάσεις. Ἔστειλα. Περιμένω.

ΤΙΤΙΚΑ

[ΚΓ' - 758]

ΤΡΟΥΓΕΡΑ (Ἀθανασούλα), ποιητῆς ! Αὐτὰ, ἀποτρελλὰθη-κας ! Κι' αὐτὸ γιὰ ἐγκαθάρσιον..

ΣΜΥΡΝΗ

[ΚΓ' - 759]

Πόλεμος ! Κάτω τ' ἀγόρια ! Ἐξηφαλισμένη ἡ κοριτσίστικη νίκη.

Πανταχοῦ Παρών, Οὐδαμοῦ Ἀπὸν

[ΚΓ' - 760]

Κεραυνέ: ἀπομεινάρια «Ἀνι-κῆτον» καὶ κάτι νεαροὶ βλαστοὶ, Μ' ἄλλων κόλυβα μνημονεύετε ; Περασμένα μεγαλεῖα... πού φθάσαμε ; !

Κεραυνὸς. Ἰππότης, Μασίστας

[ΚΓ' - 761]

ΥΠΗΝΗΤΗΡΙ (Καψαμπέλης). Ἐκδικουμένα τὸ Ἀφροδῖτιον, Νανουρίστρα. ΣΜΥΡΝΗ. ΠΑΝΟΥΚΛΑ

[ΚΓ' - 762]

Καλὲ Τρουγέρα... ὄνειρεύεσαι ; Οὐτε Κόκκινος οὐτε πρασινὸς εἶμαι, ἀλλὰ ὁ... Κομφούκιος

[ΚΓ' - 763]

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ». Κ. Π. = Εὐθυμῆ) Κηφισοιωτικῇ) Π(αρέα). Ἀρχηγός: Κόμης Ἐρᾶχ: Γεωργαντῶς. (Νικήσαμε· θέλουμε ἀμοιβή). Σμυρναίε, μὲ νήπια θάνακατευτῶ ! Προσεχῶς ἀνακαλύψεις, Διαγωνισμοί. — ΒΑΡΩΝΟΣ, ΚΟΛΟΜΒΟΣ

[ΚΓ' - 764]

«ΚΕΡΑΥΝΕ», ΤΡΟΥΓΕΡΑ, ΕΚΔΙΚΗΤΗ, ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ, ὅλοι μαζί :

ΚΑΤΟΥ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

[ΚΓ' - 765]

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΞΑΡΙΑ, ΠΑΛΙΚΑΡΕ, ΔΙΑΛΟΕ, ΜΟΡΤΑΡΕ, θά πάτε καὶ σεις σὰν τὸ Γέρο-Μασούρα. ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΕ, θέλεις νὰ παίξουμε πᾶνον χέρι, κάτου χέρι ; ΜΑΞ, ΛΑΙΛΑΨ, ΚΑΤΩΝ, τί λέτε, κάνετε τὸ καλὸ νὰ μὴ χειροτονήσετε ;

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΑΡ

[ΚΓ' - 766]

Ποιὸς τὸν λογαριάζει, ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΣΑ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ, τώρα τὸν ποδοῦρο. Πφ ! !

ΧΟΛΕΡΑ, ΓΨ, εἰσατε σα-χλαμάριδες καὶ γιὰ νὰ ξέρετε, ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΠΑΤΑΝ ΤΟ ΖΟΥΝΑΡΙ ΜΑΣ ΔΙΑ ΣΥΛΟΥ ΚΑΙ ΡΟΠΑΛΟΥ.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΙΝΑ, ἂν δὲν καταθέσῃς πρῶτα τὰ ψιλὰ, δὲν γίνε-ται τιποτα.

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΒΓΣ

[ΚΓ' - 767]

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Α. Μ. Α.». «Ε. Κ. Π.», διὰ τὴν τρομεράν σου ἀνακάλυψιν τῆς «Α.Μ.Α.» στοιχηματίζομεν ἓνα κατῶστα-ράκι ; Καὶ λίγο γιὰ χορὸ ; «Η-ρωὸς τ. Κιουτῶχας = Ρακδόπουλος, Ὁθέλος = Παλαμῆδης μέλος τῆς συμμορίας «Μ.Κ.Τ.», Κνανόλε-νο Λάβαρο = Μαρκαντῶνης, Θα-λασσοπούλα = Χατζηδάκη. Κυρὰ Φροσύνη = Πολυκράτη, Μπερ-μπαντάκος = Γιούτας, Παδη-πούλης = Δώρης.

Κριεζῆς καὶ Σία

[ΚΓ' - 768]

ΤΑΠΕΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ, μὴ φυτῶνεις ἐκεῖ ποῦ δὲν σε σπέρ-νουν. — ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΕ, ΓΥΠΑ, δέχομαι συμμαχίαν στείλατε Μ. Μ. — ΤΡΟΥΓΕΡΑ, ἐνώσου μὲ ὁ-ποιον θέλεις δὲν σε φοβοῦμαι.

ΖΟΥΛΟΥ

[ΚΓ' - 769]

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ ΚΕΙΝΑΙ ΑΛΕΚΟΣ ΓΡΗΓΟ-ΡΙΑΔΗΣ. Γιὰ νὰ ξέρεις μὲ ποιὰν τάραλες.

ΖΟΥΛΟΥ

[ΚΓ' - 769]

Εἰσερχομαι Μισολεβίτικον, Θά μὲ πῆρατε γιὰ ἄλλη.

ΤΙΓΡΙΣ

[ΚΓ' - 769]

Εἰσερχομαι Μισολεβίτικον, Θά μὲ πῆρατε γιὰ ἄλλη.

ΤΙΓΡΙΣ

[ΚΓ' - 769]

Εἰσερχομαι Μισολεβίτικον, Θά μὲ πῆρατε γιὰ ἄλλη.

ΤΙΓΡΙΣ

[ΚΓ' - 769]

Εἰσερχομαι Μισολεβίτικον, Θά μὲ πῆρατε γιὰ ἄλλη.

ΤΙΓΡΙΣ

[ΚΓ' - 769]

Εἰσερχομαι Μισολεβίτικον, Θά μὲ πῆρατε γιὰ ἄλλη.

ΤΙΓΡΙΣ

[ΚΓ' - 770]

Συμμορία «Ἀρακάδων» μάσθη «ΤΑΜΠΟΥΛΑΙΝΑ» σημερινὸν Εξοκέποσμα: Τρο-ρας = Ἀλ. Παπαδημητρίου. Μυστηριώδης Βαρώνας = Ν. δρόνικος, Ἡλιογέννητη = Κ. λότη, Ἀρδάμη, Ἰππόλυτος = Δουφέας. «Νίκη», σοῦ κη-τούμε πόλεμο. Ὅροι: Εξοκέ-σμα. Ἀμοιβή: ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΙΝ ΚΟΥΙΚΟΥΝΟΣ, ΠΙΠΙΛΟΥ

[ΚΓ' - 771]

Συμμορία «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» δρῦθῃ στὴν Ἀθήνα μὲ σκο-πὸν μυστηριώδη. Γενομένων ἀρ-ρεσιῶν ἐξελέγησαν: Ἀνώτα-τος Ἀρχηγός: ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΕΥΣ, Ὑπαρχηγός: ΔΙΑΒΟ-ΠΑΙΔΟ, Ἀντιχρησὶς: ΜΑΥΡΟ-ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ. Ζητοῦν-τὲ μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Ζη-τῆς ὄρους. Δίσις: Κόκκινος Κ-νον, Ρ. Γ. Ἀθήνας.

[ΚΓ' - 772]

«ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ». — Τὸ πρῶ-μας: ΖΟΥΛΟΥ, σὲ ξέρω. Πρόσεχε ! ! ἂν δὲν δηλώσῃς τα-γὴν ἕως τὸ 24 φύλλο, σὲ ἀ-καλύπτωμεν.

[ΚΓ' - 772]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΣΕ ΤΣΕ». Νέα Ζωή, εἰμεθα στὸ πλῆ-ρό σου. Κορίττα, κάτω Καρ-Καρ !

[ΚΓ' - 774]

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ» Διὰ οἰανδήποτε δουλειὰ στὴν Αἴγυπτο, ἀπευθύνεσθε ἐκεῖ ἀντιπρόσωπο μας: Je Hadjinicolaou, Campo- sare, Alexandrie.

[ΚΓ' - 775]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΚΑΡΤΩΝ: Βε-ρευθήκαν: Πανταχοῦ Παρών, Πορφυρογέννητος, Ἀγγελος ῥήνης. Τέσσαρες Διαγωνισμοὶ κυροῦνται, ἕνεκα ἀνεπαρκῶς πανητήσεων.

ΣΜΥΡΝΗ

[ΚΓ' - 776]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΚΑΡΤΩΝ: Βε-ρευθήκαν: Γυναίκα, Γ. Γιοσχίχτο. ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΣ

[ΚΓ' - 777]

δρῦθῃ ἐνταῦθα σύλλογος «ΔΙΕ-Σκοπὸς μυστηριώδης. Μέλη χεται. Γ. Καπὸννη, Ἰπποκ-τους 94, Ἀθήνας. Προκηρῶ-μεν διαγωνισμὸν Μ. Μ. Συμ-τοχὴ 50. Προθεσμία Μήνας. Βε-ρεῖα βιβλία.

[ΚΓ' - 778]

Καλαματιανὸ Δουλούδι, εὐχα-ριστῶ γιὰ τὰληθινὰ ὠραῖα τε-τράδιό σας. Ἔστειλα. Ἀνταλ-σωμεν ε. Ρ. ; — Χαμίνε, Καλα-ματιανὸν τετράδιό σας ὠραῖα. Ἔστει-λα περιμένω.

Γυναίκα

[ΚΓ' - 779]

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ» Δίσις μας ἀλλάξε. Γράφε-ται ἡμῶν Καπετάνη (Συλλο-γον), Μετσόβου 18 Ἀθῆν-«Μγκ», δὲ δεχόμεστε ποτὲ συμμαχήσομε μὲ σᾶς.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται δη-λώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τα-διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μ-ἀποστέλλωμεν καὶ δραχ. 2 δι-τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταγί-«Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τῇ ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.